

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 30 czerwca 1958 r.

w sprawie trybu ustalania cen w resorcie przemysłu ciężkiego.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 30 września 1953 r. w sprawie przekazania właściwym ministrom uprawnień do ustalania cen produktów nietypowych i opłat za nietypowe usługi, nie objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), wykonywane przez przedsiębiorstwa przemysłu kluczowego i świadczone w obrębie gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr A-94, poz. 1311) oraz zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania Ministrom: Górnictwa Węglowego, Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego i Przemysłu Chemicznego uprawnień do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) o charakterze przemysłowym (Monitor Polski Nr 106, poz. 1234), jak również w celu uregulowania trybu ustalania cen detalicznych zarządza się, co następuje:

§ 1. Dostawca wyrobów, na które nie ma ustalonych cen zbytu w obowiązujących cennikach (lub ich uzupełnieniach) bądź na które brak cen detalicznych, jest zobowiązany ustalić te ceny we własnym zakresie (§ 2) lub wystąpić z wnioskiem o ich ustalenie (§ 3 lub § 8).

Tryb ustalania cen zbytu.

§ 2. 1. W razie gdy wyroby nie mają ustalonych cen zbytu (§ 1) i ze względu na charakter produkcji lub obrotu nie powinny być ujęte cennikiem (§ 3), a są przeznaczone:

- 1) na cele zaopatrzenia i inwestycji jednostek państwowych lub innych jednostek uprawnionych do zakupu po cenach zbytu,
- 2) na eksport,

cenę zbytu będzie ustalać dostawca w porozumieniu z odbiorcą, a w razie nieosiągnięcia porozumienia — jednostka nadrzędna dostawcy w porozumieniu z odbiorcą lub jednostką nadrzędną odbiorcy.

2. Jednostka nadrzędna dostawcy może zastrzec do swej decyzji ustalanie cen zbytu określonych wyrobów lub grup wyrobów, o których mowa w ust. 1. Ceny zbytu tych wyrobów ustala ta jednostka w porozumieniu z odbiorcą.

3. Porozumienie z odbiorcą, o którym mowa w ust. 1 i 2, następuje w drodze przesłania odbiorcy wstępnej kalkulacji kosztu własnego wraz z propozycją co do wysokości ceny zbytu.

4. Uważa się, że odbiorca wyraził zgodę na wysokość proponowanej ceny zbytu, jeżeli w ciągu 14 dni od daty otrzymania kalkulacji nie udzielił odpowiedzi wyrażającej stanowisko w sprawie wysokości ceny.

5. Ceny zbytu ustalone przez dostawcę lub jednostkę nadrzędną dostawcy w trybie ust. 1—4 obowiązują jedynie w odniesieniu do określonego zamówienia odbiorcy.

§ 3. 1. W razie gdy wyroby, które nie mają ustalonych cen zbytu (§ 1), są produkowane seryjnie lub stale powtarzają się w produkcji bądź są przeznaczone dla szerszego kręgu odbiorców albo stanowią przedmiot obrotu składowego, dostawca powinien wystąpić z wnioskiem o ustalenie cen zbytu tych wyrobów w celu uzupełnienia cennika tymi cenami.

2. Wniosek o ustalenie ceny zbytu przesyła się wraz z wstępną kalkulacją kosztu własnego do jednostki nadrzęd-

nej. Równocześnie — jeżeli główny odbiorca lub dystrybutor podlega Ministrowi Przemysłu Ciężkiego — kopię wniosku wraz z kalkulacją wstępną przesyła się do:

- 1) biura zbytu (sprzedaży) — w razie gdy biuro to jest dystrybutorem wyrobu objętego wnioskiem,
- 2) jednostki nadrzędnej odbiorcy — w przypadkach bezpośrednich dostaw.

§ 4. 1. Jednostka nadrzędna dostawcy kieruje wniosek o ustalenie ceny zbytu wraz z kalkulacją do:

- 1) Centralnego Zarządu Zbytu Stali — w przypadkach, gdy wniosek dotyczy cen zbytu, które powinny stanowić uzupełnienie cenników od 7-Z do 13-Z, z wyjątkiem cen stali surowej i półwyrobów,
- 2) Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego w pozostałych przypadkach.

2. Do jednostek wymienionych w ust. 1 kierują opinię o wysokości ceny zbytu jednostki nadrzędne odbiorcy oraz biura zbytu (sprzedaży) podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego (§ 3 ust. 2) w terminie 20 dni od daty otrzymania kopii wniosku o ustalenie tej ceny.

3. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, dotyczy:

- 1) wyrobów objętych dystrybucją dokonywaną przez jednostki handlowe lub zbytu podległe innym ministrom,
- 2) wyrobów nie objętych dystrybucją, a przeznaczonych dla nabywców podległych określonym resortom, to jednostka nadrzędna dostawcy — w celu uzgodnienia wysokości proponowanej ceny — przesyła równocześnie kopię wniosku wraz z kalkulacją:
 - a) jednostce dystrybucyjnej — w przypadkach wymienionych w pkt 1,
 - b) ministerstwu, któremu podlegają główni odbiorcy — w przypadkach wymienionych w pkt 2.

§ 5. Przesyłając wniosek wraz z kalkulacją jednostkom wymienionym w § 4 ust. 3 należy je poinformować, że uwagi co do wysokości proponowanej ceny zbytu należy zgłosić wskazanemu we wniosku adresatowi (§ 4 ust. 1), a niezgłoszenie tych uwag w terminie 20 dni od daty otrzymania wniosku będzie uważane za akceptację proponowanej ceny.

§ 6. 1. Jeżeli centrala handlu zagranicznego lub inna jednostka gospodarki uspołecznionej będąca odbiorcą wyrobu, którego cena zbytu jest ustalona w cenniku (lub uzupełnieniu), żąda dokonania nie przewidzianych w cenniku zmian w wykonaniu lub w wyposażeniu wyrobu, to dostawca ustala w porozumieniu z odbiorcą dopłatę lub opust od obowiązującej ceny zbytu.

2. Dopłaty lub opusty ustalone przez dostawcę (ust. 1) obowiązują jedynie w odniesieniu do określonego zamówienia odbiorcy.

§ 7. 1. Ceny robót (usług) o charakterze przemysłowym, świadczonych w obrębie gospodarki uspołecznionej i nie objętych obowiązującymi cennikami (lub uzupełnieniami), ustala wykonawca w porozumieniu z zamawiającym.

2. Ceny robót ustalone przez wykonawcę (ust. 1) obowiązują jedynie w odniesieniu do określonego zamówienia.

§ 8. W zakresie uprawnień Ministra Przemysłu Ciężkiego decydują w sprawach ustalania cen zbytu:

1) dyrektor Centralnego Zarządu Zbytu Stali w przypadkach wyrobów, których ceny stanowiąc powińny uzupełnienie cenników od 7-Z do 13-Z z wyjątkiem stali surowej i półwyrobów oraz wyrobów importowanych należących do jednej z grup artykułów objętych tymi cennikami,

2) dyrektor Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego w pozostałych przypadkach.

Tryb ustalania cen detalicznych.

§ 9. 1. W razie gdy wyroby przeznaczone dla odbiorców prywatnych lub innych jednostek nie posiadających uprawnień do zakupu po cenach zbytu nie mają obowiązujących cen detalicznych (§ 1), dostawca jest zobowiązany wystąpić z wnioskiem o ustalenie tych cen. Sprzedaż tym odbiorcom wyrobów po cenach zbytu nie jest dozwolona.

2. Wniosek o ustalenie ceny detalicznej przesyła się wraz z kalkulacją kosztu własnego do właściwego dystrybutora.

3. Jednostka nadrzędna dostawcy może zastrzec występowanie z wnioskami o ustalenie cen detalicznych określonych wyrobów (grup wyrobów) do swojej kompetencji.

4. Jeżeli chodzi o wyroby zastrzeżone (ust. 3) albo gdy dystrybucją wyrobu nie zajmie się wyodrębniona jednostka zbytu (sprzedaży) lub handlu, wnioski o ustalenie ceny detalicznej wraz z kalkulacją przesyła się do jednostki nadrzędnej.

§ 10. 1. W przypadkach, o których mowa w § 9 ust. 4, jednostka nadrzędna kieruje wnioskiem o ustalenie ceny detalicznej wraz z kalkulacją do:

1) właściwego dystrybutora,

2) Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego, jeżeli brak dystrybutora.

2. Ustalenie podatku obrotowego w cenie zbytu wyrobów, o których mowa w § 9 ust. 1, wymaga wniosku do Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 11. Przepisy §§ 9 i 10 nie naruszają przepisów zarządzenia nr 13 Państwowej Komisji Cen z dnia 8 lutego 1957 r.

w sprawie cen detalicznych artykułów wytwarzanych przez państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe w ramach produkcji ubocznej (Biuletyn Państwowej Komisji Cen Nr 6).

Przepisy końcowe.

§ 12. Tryb ustalania cen określony niniejszym zarządzeniem należy odpowiednio stosować w przypadkach konieczności wystąpienia z wnioskiem o zmianę ceny zbytu objętej obowiązującym cennikiem (lub uzupełnieniem) bądź o zmianę obowiązującej ceny detalicznej.

§ 13. Departament Ekonomiczny Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego prowadzić będzie rejestry ustalonych przez siebie cen według przepisów § 9 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania Ministrom: Górnictwa Węglowego, Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego i Przemysłu Chemicznego uprawnień do ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych oraz cen robót (usług) o charakterze przemysłowym (Monitor Polski Nr 106, poz. 1234).

§ 14. Rozstrzyganie kwestii spornych mogących wynikać przy wykonywaniu obowiązków określonych zarządzeniem przez jednostki podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego oraz ogólny nadzór nad wykonaniem zarządzenia powiśle dyrektorowi Departamentu Ekonomicznego Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 15. Traci moc zarządzenie Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 27 lipca 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen w re-sorcie przemysłu ciężkiego (Monitor Polski Nr 68, poz. 416 i Nr 90, poz. 537).

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 30 czerwca 1958 r.

Minister Przemysłu Ciężkiego: *K. Zemaitis*